

Arrest

nr. 102 722 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd op 4 december 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., B. (R.R.: [...]) nationaliteit: [...geboren te L. op [...]

K., R. (R.R.: [...]) nationaliteit: [...]

geboren te L. op [...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

K., G. (R.R.: [...]), geboren te I. op [...], K., G. (R.R.: [...]), geboren te S. op [...]

allen verblijvende te: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.02.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor de heer S., B. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 09.11.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : dat betrokkenen op 15.09.2008 in België zijn aangekomen en dat zij sindsdien ononderbroken in België hebben verbleven) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. De hier ingeroepen niet-medische elementen vallen buiten de medische context van artikel 9ter en derhalve kan in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat verweerder ook naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door verzoekers vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 9ter, § 1, 1^e lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekers voeren ook *"de totale onredelijkheid van de genomen beslissing"* aan.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

« De bestreden beslissing stelt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. ’

2. In het medisch advies van arts-adviseur Dr. V. D. dd. 09.11.2012 (stuk 1) staat te lezen : “ Uit het medisch dossier blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is...Geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is.Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand. Er is geen sprake van een vergevorderd stadium van de ziekte.”

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.»

*Art. 9ter, §1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet stelt:
[...]*

De arts-adviseur stelt enkel en alleen dat er uit het medisch dossier niet blijkt dat er een directe bedreiging voor het leven van eerste verzoeker is, dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

*Art. 9ter § 1, 1e lid, van de Vreemdelingenwet heeft het echter niet over een aandoening die een directe bedreiging voor het leven van de vreemdeling is, maar wél over een ziekte die ‘een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of * (cursivering toegevoegd).*

De arts-adviseur dient bijgevolg niet enkel na te gaan of de medische aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven van de vreemdeling, maar ook voor de fysieke integriteit van de vreemdeling..

De arts-adviseur V.D. heeft in zijn advies dd. 09.11,2012 gesteld dat de ziekte van eerste verzoeker niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, van art. 9ter van de Vreemdelingenwet omdat deze ziekte geen directe bedreiging voor het leven van eerste verzoeker inhoudt en zich niet in een vergevorderd stadium bevindt, zonder na te gaan of de ziekte een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit van eerste verzoeker, en daardoor werd art. 9ter § 1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Doordat de D.V.Z. geoordeeld heeft dat een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een directe bedreiging voor het leven van de vreemdeling moet inhouden, of zich in een vergevorderd stadium moet bevinden, heeft de D.V.Z. aan de tekst van de wet een voorwaarde toegevoegd die erin niet terug te vinden is.

Daarenboven is er een schending van de formele motiveringsverplichting en van art. 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst weliswaar naar het advies van de arts-adviseur, doch de bestreden beslissing zet niet uiteen hoe uit de vaststelling van deze arts-adviseur dat eerste verzoeker geen ziekte heeft die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven, afgeleid kan worden dat de ziekte waaraan hij lijdt kennelijk niet zou beantwoorden aan de definitie van ziekte zoals bepaald in art. 9ter § 1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet.

6. Verder zij nog erop gewezen dat er geenszins nagegaan werd of er een adequate behandeling van eerste verzoeker mogelijk ware in zijn land van herkomst - m.a.w. in Indië -. Nochtans diende dit, overeenkomstig art. 9ter § 1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet, wel degelijk nagegaan te worden. De arts-adviseur is tekort geschoten in de uitvoering van zijn onderzoeksverplichting, en dit houdt andermaal een schending van art. 9ter § 1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet in.

Art. 9ter, § 1, 1^e lid, Vreemdelingenwet is van toepassing op drie gevallen :

- een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven van de patiënt ;*
- een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit van de patiënt ;*
- een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.*

De arts-adviseur heeft in zijn advies vastgesteld dat er niet blijkt dat er een directe bedreiging voor het leven van eerste verzoeker is, en dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand, noch van een vergevorderd stadium van de ziekte. Op basis van deze vaststelling wordt er verder geoordeeld dat

de aandoening niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter § 1, eerste lid, Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Art. 9ter, § 1, 1^e lid, Vreemdelingenwet omvat echter, zoals hierboven gesteld, drie onderscheiden situaties. Er werd niet afzonderlijk nagegaan of de aandoening van eerste verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of dat deze een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het advies dd. 09.11.2012 maakt weliswaar melding van een arrest van het E.H.R.M. (arrest nr. 26565/05 dd. 27.05.2008), doch dit is geen afdoende motivering. Er wordt niet op een begrijpelijke wijze verwoord op welke wijze dit arrest aanleiding zou kunnen geven tot de vaststelling dat eerste verzoeker tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst (de derde situatie voorzien in art. 9ter § 1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet). De formele motiveringsplicht houdt in dat, wanneer gesteld wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die drie mogelijke situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet moet worden waarom geen van deze drie situaties van toepassing is.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereiste. Door enkel te onderzoeken of een aandoening direct levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek te doen naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, interpreteert de arts-adviseur de rechtspraak van het E.H.R.M. inzake art. 3 E.V.R.M. bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds herhaaldelijk in deze zin beslist (arrest nr. 83.956 van 29 juni 2012 ; arrest nr. 84.293 van 6 juli 2012 ; arrest nr. 93.771 dd. 17 december 2012 ; arrest nr. 93.856 dd. 18 december 2012).

Zoals hierboven aangetoond, is de D.V.Z. in totale onredelijkheid tot zijn besluit gekomen, en is er een schending van art. 9ter § 1, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet, en een schending van de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. »

Eenzijds voeren verzoekers aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan enkel of de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven. Zij wijzen erop dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet ook voorziet in de situatie waarin de aandoening een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en in de situatie waarin de aandoening een reëel risico inhoudt om een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst., anderzijds stellen zij dat noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt uiteengezet waarom de ziekte van verzoeker niet levensbedreigend zou zijn.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 9, 34-36 en 85*)

Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *"the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost"* (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte *"levensbedreigend"* dient te zijn *"gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte"*. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van *"zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding

kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

In het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dit in het licht van artikel 3 van het EVRM, dient het volgende te worden afgewogen: de mogelijkheid tot reizen, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid ervan, de aanwezigheid van familieleden of andere sociale opvang, indien de ziekte toestand dit vereist en indien hierover gegevens bekend zijn, alsook de ernst van de ziekte.

De verwijzing van de arts-attaché naar de rechtspraak van het EHRM doet bovendien eveneens geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling, nl. artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat zoals verzoekers terecht stellen verschillende situaties beoogt waaronder een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit het attest van de adviseur- geneesheer blijkt dat deze een *“ernstige vorm van glutenenteropathie of coeliakie met lichte leverfunctiestoornissen, vlokatrofie van de darmvlokken, ferriprievie anemie door slechte absorptie van ijzer en erg lage lipase-activiteit met slechte vertering van vettenkaderend in een exocriene pancreasinsufficiëntie”* weerhoudt. Het is voor de Raad niet mogelijk hieruit te besluiten dat het om een banale ziekte gaat. De arts komt tot de conclusie dat naast een glutenvrij dieet ook het nemen van medicatie vereist is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet of een onderzoek naar de beschikbaarheid van deze medicatie is gebeurd.

Aangezien de Raad niet over een administratief dossier beschikt, kan het niet nagaan of een onderzoek naar de beschikbaarheid van het medicijn in het land van herkomst is gebeurd, noch wat de gevolgen zouden zijn indien eerste verzoeker dit medicijn niet neemt. De Raad beschikt ook niet over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch over de talrijke overige attesten door verzoekers voorgelegd, om na te gaan of verzoekers zelf informatie aangaande de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling hebben voorgelegd.

Wat betreft verzoekers' tweede argument dat niet wordt verduidelijkt waarom verweerder en de ambtenaar-geneesheer van oordeel zijn dat de ziekte niet levensbedreigend is, kan de Raad enkel vaststellen dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer een analyse wordt gemaakt door de ambtenaar-geneesheer van de voorliggende attesten waaruit deze concludeert dat verzoeker werkbekwaam is en een normaal leven kan leiden mits een strikt glutenvrij dieet. Evenwel kan de Raad geen enkele controle uitoefenen op de redelijkheid van deze analyse, nu er geen administratief dossier werd neergelegd en er bijgevolg niet kan worden nagegaan of deze vaststellingen in overeenstemming zijn met de gegevens die verzoekers hebben bijgebracht in het medisch attest.

Het is voor de Raad aldus onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het beroep dient ingewilligd te worden.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU